

se za soudních prázdnin. Na lhůty k rozsudečnému plnění se ustanovení § 225 c. ř. s. nevztahuje. To bylo vysloveno již zodpovědáním otázek k § 225 c. ř. s. Nejde o lhůtu procesní k provedení procesního úkonu smlouvou stran neprodlužitelnou, nýbrž o lhůtu dohodou stran prodlužitelnou stanovenou sice soudem, ale nikoli k úkonu procesnímu, nýbrž k plnění materiálního závazku. Na takové lhůty se nevztahuje ustanovení § 225 c. ř. s., který má na mysli lhůty k procesním úkonům. Proto, padla-li lhůta k plnění do soudních prázdnin, nebyl její běh staven prázdninami, a první soud právem povolil exekuci.

Čís. 9341.

Již v návrhu na povolení prozatímního opatření jest přesně označiti nárok, pro nějž se navrhuje prozatímní opatření.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1929, R I 848/29.)

Návrhu na povolení prozatímního opatření soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Ustanovení § 389 ex. ř. zcela zřetelně ukládá navrhovateli prozatímního opatření, že má mimo jiné také přesně označiti nárok, pro který se domáhá zatímního opatření. Návrh stěžovatelův však ohrožený nárok přesně neurčuje, nýbrž jen zcela povšechně tvrdí, že jde o soukromoprávní nárok, vyplývající z jeho práva nájemního. Nepřesné určení nároku nemůže ovšem stěžovatel napravit teprve v řízení opravném, neboť pro povolení prozatímního opatření jest rozhodným obsah návrhu (arg. § 389 ex. ř., slova »podávajíc návrh na prozatímní opatření«, něm. »bei Stellung des Antrages hat er den Anspruch genau zu bezeichnen«) a dovolací rekurs mylně doličuje, že prý soud mohl a měl z obsahu návrhu posouditi, o jaký nárok navrhovateli jde, — ježto tento názor jest v přímém rozporu s velicím předpisem § 389 ex. ř.

Čís. 9342.

Vyrovnačí řád.

Rekurs do usnesení o zastavení vyrovnacího řízení nemá sice odkladného účinku, avšak, zruší-li rekursní soud zastavovací usnesení, působí rozhodnutí rekursního soudu zpět a uvede vše v dřívější vztah. Veškerá právní jednání, opřená o zastavovací usnesení, pozbývají platnosti a jest je prohlásiti za bezúčinná.

S hlediska § 47 vyr. ř. rozhoduje, zda se ujednáním poskytuje objektivně věřiteli zvláštní výhoda, úvahy subjektivní nepřicházejí v úvahu. Ujednání se stalo v souvislosti s vyrovnacím řízením, došlo-li k němu

před právoplatností zastavovacího usnesení, jež bylo napotom zrušeno, ve vyrovnacím řízení bylo pokračováno a toto ukončeno právoplatným vyrovnáním. Lhostejno, že bezprostředním podnětem k úmluvě byla obava před vyhlášením úpadku a snaha přiměti příjemce slibu k tomu, by odvolal návrh na vyhlášení úpadku.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1929, Rv I 1952/28.)

Žalobce domáhal se na Robertu Sch-ovi mladším zaplacení 77.000 Kč, ježto žalovaný převzal úmluvou ze dne 12. dubna 1926 dluh svého otce Roberta Sch-a staršího. O jmění Roberta Sch-a staršího bylo vedeno vyrovnací řízení, jež bylo dne 18. března 1926 zastaveno. Do zastavovacího usnesení podal vyrovnací dlužník dne 5. dubna 1926 rekurs, jemuž bylo usnesením rekursního soudu ze dne 12. května 1926 vyhověno, načež bylo ve vyrovnacím řízení pokračováno. Žalovaný namítl proti žalobě, o níž tu jde, najmě, že úmluva ze dne 12. dubna 1926 o převzetí dluhu byla neplatnou podle § 47 vyr. řádu. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Nesprávně prý posoudil soud první stolice věc po právní stránce, zaujáv právní názor, že vyrovnávací řízení nebylo dne 12. dubna 1926 v běhu, že tudíž ustanovení § 47 vyr. řádu nelze použiti. Vyrovnávací řízení bylo sice usnesením ze dne 18. března 1926 zastaveno, k rekursu dlužníka Roberta Sch-a bylo však v něm dále pokračováno a bylo provedeno, takže sporné ujednání ze dne 12. dubna 1926 bylo sjednáno před uzavřením vyrovnání, měla jím býti žalobci poskytnuta výhoda ve smyslu § 47 vyr. řádu. Ujednání to jest prý proto neplatným. Uplatňovaného odvolacího důvodu tu není. Vyrovnací řízení zahájené o jmění otce žalovaného Roberta Sch-a bylo usnesením krajského soudu ze dne 18. března 1926 zastaveno a o zastavení tom byli všichni věřitelé i žalobce vrozuměni. Dlužník Robert Sch. st. podal proti usnesení dne 5. dubna 1926 rekurs, jemuž bylo vyhověno rozhodnutím soudu rekursního ze dne 12. května 1926. Že žalobce o podání rekursu věděl, žalovaný ani netvrdil, tím méně prokázal. Žalobce po zastavení vyrovnacího řízení podal návrh na vyhlášení úpadku na jmění dlužníka Roberta Sch-a st. Žalobci byla sice převzetím dluhu žalovaným jako solidárním dlužníkem poskytnuta výhoda proti ostatním věřitelům, nikoliv však z podnětu vyrovnacího řízení, jež v době ujednání dne 12. dubna 1926 bylo zastaveno. Ujednání o převzetí dluhu žalovaným ze dne 12. dubna 1926 nebylo v souvislosti s vyrovnacím řízením, neboť účelem převzetí závazku toho žalovaným bylo podle úmyslu stran, by žalobce upustil od návrhu na vyhlášení úpadku na jmění dlužníka, otce žalovaného, an žalovaný podle svého tvrzení byl ve vyjednávání s bohatým cizincem a chtěl otcovu továrnu převzít. Soud odvolací sdílí proto právní názor procesního soudu, že ujednání ze dne 12. dubna 1926 není podle § 47 vyr. řádu neplatným.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Nižšími soudy bylo zjištěno, že bylo zastaveno vyrovnací řízení o jmění otce žalovaného usnesením krajského soudu ze dne 18. března 1926, že však dlužník podal proti tomu dne 5. dubna 1926 rekurs, jemuž bylo vyhověno rozhodnutím rekursního soudu ze dne 12. května 1926, načež bylo v řízení vyrovnacím pokračováno a bylo provedeno a ukončeno potvrzením vyrovnání ze dne 2. srpna 1926. Nesporno jest, že se úmluva, kterou přistoupil žalovaný k dluhu svého otce ve výši 77.000 Kč, stala 12. dubna 1926, tedy po zastavení vyrovnacího řízení, avšak po podání rekursu ze dne 5. dubna 1926 a před rozhodnutím rekursního soudu ze dne 12. května 1926, jímž bylo zastavení zrušeno. Odvolací soud ponechává přes předpis § 47 vyr. ř. úmluvu tu v platnosti, poněvadž se stala po zastavení vyrovnacího řízení, kteréž působí ihned vyhlášením zastavení, i když nenabylo ještě pravomoci, a dále proto, že úmluva nebyla prý učiněna z podnětu řízení vyrovnacího, poněvadž prý bylo jejím účelem přiměti žalobce, by upustil od návrhu na vyhlášení úpadku. Odvolací soud však přehlédl, že sice nemá rekurs proti zastavovacímu usnesení účinku odkladného (§ 56 [4] vyr. ř.), — takže lze ihned po vyhlášení zastavení vésti na jmění dlužníka exekuce a uvaliti na jeho jmění úpadek, — avšak že, zruší-li rekursní soud k rekursu zastavovací usnesení, působí toto rozhodnutí rekursního soudu zpět a uvede vše ve stav dřívější, tak jako by tu usnesení zastavovacího nebylo; veškerá právní jednání, opřená o zastavovací usnesení pozbývají platnosti a nutno je prohlásiti bezúčinnými (srv. Dr. Arn. Lehmann, komentář k řádu konkursnímu, vyrovnacímu a odpůřčímu z r. 1916 str. 171). Podle § 47 vyrovn. ř. jest neplatnou úmluva dlužníka nebo jiných osob (v souzeném případě žalovaného syna dlužníkovy), kterou se poskytují před ujednáním vyrovnání některému věřiteli zvláštní výhody. Rozhoduje tu, jak již uvedeno v rozh. čís. 7913 sb. n. s., objektivní stránka věci, zda se ujednáním skytá věřiteli zvláštní výhoda; úvahy subjektivní nepřicházejí v úvahu, tak že jest lhostejno, zda si věřitel byl vědom, že se mu poskytuje výhoda, zda žalovaný věděl, že tím věřiteli výhodu skytá, stačí, že úmluva skutečně objektivně výhodu propůjčuje a že jest tato výhoda v souvislosti s vyrovnáním. Již odvolací soud správně vystihl, že byla žalobci převzetím dluhu žalovaným jako solidárním dlužníkem poskytnuta výhoda proti ostatním věřitelům. Že se tak stalo v souvislosti s řízením vyrovnacím, vyplývá z věci samé, ana úmluva byla učiněna před pravoplatností zastavení vyrovnacího řízení, kteréž zastavení pak bylo zrušeno, a bylo pak v řízení vyrovnacím pokračováno a právoplatným vyrovnáním ukončeno, byť i bezprostředním podnětem k úmluvě byla obava před vyhlášením úpadku na jmění otce žalovaného a snaha přiměti žalobce k tomu, by návrh na uvalení úpadku odvolal. Rozhodným zůstává, že úmluva zmíněná byla ujednána před ujednáním vyrovnání (§ 47 vyr. ř.). Poněvadž žalobcova úmluva se žalovaným byla neplatnou, nevznikly z ní žalobci nároky a nemůže se žalobce na jejím základě domáhati na žalovaném jako na solidárním přejímateli otcova dluhu jeho zaplacení.